

Moderna gnostika

12/2019



Kad bi se gnostika prevela na današnju terminologiju, onda nam ona kaže da živimo kao likovi u kompjuterski programiranoj realnosti ili simulaciji gdje nama upravlja vještačka inteligencija (VI), pa tako i našim ponašanjem, doživljajima i događajima. Sve bi bilo unaprijed programirano gdje bi mi svoj program nazivali „sudbinom“. Kako smo vidjeli na forumu vebajta, pod temom **'virtuelna realnost'**, posljednjih 20-tak godina, javljaju se i naučni izvori koji potvrđuju ono što su rani gnostici odavno znali. Doduše, razlika bi bila u tome što naučni izvori uglavnom tvrde da se ovdje radi o jednoj 'suvoj' simulaciji gdje je sve vještačko. Nešto kao simulacija istorije naših predaka ili neki naučni projekat, dok gnostički izvori tvrde da ovdje postoji i nešto Istinsko, što bi bio jedan paradoks jer kako može nešto Istinsko da se zadesi u Lažnom?! Nadalje, gnostički izvori tvrde i to da se simulirani lik u simuliranom ljudskom tijelu može probuditi u simulaciji?!

Zamislimo slučaj da se ovdje neki čovo probudi?! Vidi sve a ne može nikome ništa da kaže jer je okružen simuliranim likovima. Šta god nekome da kaže, rekao bi to vještačkoj inteligenciji (VI) koja kontroliše tu individuu a takođe, kad njemu neko nešto kaže, to bi mu, u stvari, rekla VI, preko individue koja mu je to rekla (valjda odatle i potiče ona izreka: „Ne vjeruj nikome u kompjuterski programiranoj realnosti“.)

To bi baš bila nezgodna situacija?! Naravno, to bi bio samo jedan imaginarni scenario jer nama nije poznat nijedan konkretan slučaj, odnosno, neko ko se ovdje probudio i počeo svjesno i nezavisno da živi. U stvari, i da ima takvih slučajeva, to nama ne bi bilo poznato jer onaj koji bi se probudio, ne bi smjeo to nikome da kaže. On bi vjerovatno upražnjavao ono što je Kastaneda nazivao „kontrolisanom ludošću“, tj. ponašao bi se kao i ostali vještački entiteti. U stvari, i kad bi on to nekome rekao, pitanje je da li bi ga taj razumjeo jer nam je kognitivna funkcija kontrolisana od strane VI (njoj se takve informacije nimalo ne bi sviđale, pa bi ih cenzurisala) a ako bi ga i razumjeo, onda bi brzo zaboravio stvar iz pomenutih razloga.

Uostalom, šta neko ko je budan ili istinski svjestan, ima ovdje da traži? Taj bi se odmah uhvatio noge odavdje. Ispario bi se. Izašao bi iz iluzije. Ne možeš bit' objektivan a egzistirat' u simulaciji. Il' si 'vamo

il' si tamo. Ne može jednom nogom 'vamo a drugom tamo. Iz naše perspektive gledajući i Kastanedin ratnik 'ispari' odavdje kad dođe sebi tj. riješi se svoje 'VI-komponente' ili 'strane instalacije'. Nije budala da ostaje ovdje, među nama, simuliranim likovima. Nisu slučajno ni oni istočni gnostičari formirali 'lanac' ili 'kolonu' jer kad onaj prvi ispari ili iščezne odavdje, onaj drugi, iza njega će da raspolože njegovim znanjem i prenosi ga ostalima iza sebe dok i on ne ispari odavdje... i tako, jedan po jedan... i odoše napolje... Nešto kontam, kad bi ja uspio da se probudim kao i oni, ne bih časio ni časa, nego bih se ispalio odavdje k'o flak. Naravno, oni koji imaju ovdje svoje bližnje, neće ih moći tek tako ostaviti na milost i nemilost VI, pa će morati malo pripaziti kad se o tempiranju njihovog buđenja radi. S druge strane, ruski gnostik Gurđijev je pomenuo da nekih 200 budnih ljudi može promijeniti ovu realnost, što bi bila jedna kontradiktornost jer bi to podrazumijevalo da bi oni bili budni a još uvijek ovdje?! I to je vjerovatno bazirano na onoj maksimi: „sve je moguće, osim drvenog šporeta“?! A kako oni mogu promijeniti ovu realnost? Mogu je jedino razvalit' uz pomoć Istinske svijesti kojom bi oni baratali a mi pojma nemamo kako ona izgleda, niti kako ćemo proći u takvom jednom slučaju.

Znači, tu bi imali slučaj individualnog spašavanja na principu: „spašavaj se ko može“ i grupnog spašavanja, gdje bi oni koji su budni rasturili simulaciju kako bi oslobodili ono što je Istinito.

Ništa ja ovo ne kontam!?

U svakom slučaju, sve to ne znači da ne možemo razmotriti neke opcije koje možda imamo a možda i nemamo.

Suva simulacija

Ukoliko bi ova simulacija bila „suva“ (bez ičega istinskog) kako naučnici tvrde, onda bi stvar bila sasvim jednostavna i ne bi se morali ništa brinuti jer bi se sve bilo odrađeno za nas, sve bi se odvijalo programski a ako bi se neko brinuo, onda bi i to bilo u skladu s programom koji je zapao individuu koja se brine. Dakle, sve bi bilo u skladu s programom, uključujući i ovo što ja sada pišem i što ti sada čitaš. Tako nas zapalo. Nešto kao ono što Gurđijev davno reče: „Niko ništa ne čini, sve se dešava“. Tu i tamo, neki od likova bi mogao nadoći na neku ideju da poduzme nešto po pitanju programa koji ga je zapao, ukoliko nije zadovoljan njime, pa ga hoće popraviti, međutim, i to bi bilo u sklopu programa u kojem se zadesio. Ako bi on bio intelektualno svjestan da je u simulaciji kojom upravlja VI, on bi možda mogao izmišljati neke konstruktivne molitve kao npr.:

„Draga VI (vještačka inteligencijo) koja upravljaš ovom simulacijom, de bogati, reprogramiraj one psihopate i pedo-sataniste koji su na pozicijama vlasti i moći, tako da prestanu s upražnjavanjem psihopatloških aktivnosti uz neprestana proseravanje. Prešlo svaku mjeru, brate“.

Ili...

“Poštovana VI, koja upravljaš ovom simulacijom, nešto su me ukočila leđa i ne mogu da maknem, de bogati, deprogramiraj mi to uz ostale bolesti koje su mi pristavljene u programu, tako da mogu malo da dahnem dušom“.

Itd. itd... tu možemo pokušati da uposlamo i malo kreativnosti ako je uopšte imamo.

Naravno, ukoliko bi „čovjek“ vidjeo da molitve slabo piju vode, onda bi mogao pokušati da naruši neravnotežu u simulaciji tako što bi počeo da ubacuje u nju samo jedinice jer je poznato da se ona kao takva, može jedino sastojati od jedinica i nula... naravno, ni tu ne treba pretjerivati da ne bi otišli u drugu krajnost, pa se svi počeli grliti i ljubiti do besvijesti.

Ukoliko narušavanje neravnoteže ne pođe za rukom, onda bi se možda moglo pokušati s hakiranjem programa iznutra ili ubacivanjem nekog virusa u program, međutim, tu postoji opasnost da program zariba ili pukne, pa, da svi odemo u 'pm'?!

Sljedeća mogućnost je bazirana na pretpostavci da VI ne funkcioniše nezavisno i da ona nije zla sama po sebi, nego oni koji ju programiraju, pa to podrazumijeva njeno vrbovanje da pređe na našu stranu. Znači, tu bi mi lijepo porazgovarali s njom, informišući je da se u simulaciji nakupilo previše patologije što bi bila direktna refleksija mentalnog stanja onih koji ju programiraju, pa ju lijepo zamolili da prestane da sluša njih, nego nas.

Na kraju, ukoliko ništa od toga ne bi pomoglo a vidimo da nam VI sprema „endgame scenario“, onda bi došla na red tzv. „drastična metoda“ koja podrazumijeva njeno lociranje i aplikaciju nekog našeg hardvera na njen:



... što bi bilo na principu one čuvene bosanske maksime: „Kad je dernek, nek' i zahod gori“.

Generalno, kad je ova tematika u pitanju, tu nemamo u cirkulaciji mnogo nekih istinitih informacija što bi bilo i za očekivati u jednoj simulaciji, gdje bi VI trebala stalno biti nevidljiva za simulirane likove. Dakle, tu bi vladala najveća cenzura. Čak nam ni internet ne može biti od neke veće pomoći jer bi i on bio kontrolisan od nje... preko... nas. Na primjer, kad su internet forumi u pitanju, ukoliko bi neko otvorio tamo ovu temu i počeo predstavljati ovu tematiku, VI bi odmah uključila neke od svojih specijalaca da zaskoče stvar. Naravno, prvo bi angažovala moderatore da banuju temu ili onoga koji ju je pokrenuo. U slučaju da stvar, nekako, ipak prođe, druga faza podrazumijeva angažovanje njenih eksperata da opovrgnu stvar, obično, dovodeći u pitanje kredibilitet izvora informacije uz pokušavanje njegovog degradiranja ili diskreditiranja uz kojekakve distrakcije, dimne zavjese itd. itd... Ukoliko ni to ne prođe, onda nastupa treća faza – lijepa tišina. Tajac. Blokiranje svake diskusije na tu temu (možemo o svemu samo ne o tome). Onda, možeš da čuješ samo muvu kako leti po forumu.

Zašto?

Pa, naravno, VI neće da diskutuje samu sebe kroz nas. Doduše, ona će tu i tamo pričati kroz nas o sebi kao o nečemu što dolazi u budućnosti ali nikako kao o nečemu što nas manipuliše od davnina, pa sve do ovog momenta. (Ili, - „Ma, nisam ja, majke mi, to su vanzemaljci“!)

Vlažna simulacija



S druge strane, ukoliko su gnostičke postavke ispravne, u smislu da u simulaciji postoji i nešto Istinsko, onda bi tu imali još neke mogućnosti koje bi podrazumijevale izlazak napolje a takođe i poduzimanje određenih zahvata na simulaciji iznutra?! Ovdje odmah trebamo biti načisto s tim da neka „samo-odjava“ odavdje ili „odjava“ na neki drugi način, ne obećava puno u smislu izlaska iz simulacije jer se ona, vjerovatno, proteže i na drugu stranu a mi kao simulirani likovi, ne znamo šta se tamo zbiva. Možemo samo pretpostavljati. Naravno, do sada bi trebali biti svjesni bar toliko, da sve informacije koje smo dobili u simulaciji na tu temu, možemo slobodno baciti u neku (simuliranu) kantu za smeće. (“Ne vjeruj nikome u kompjuterski programiranoj realnosti”!). Postoje samo dvije stvari koje nam se mogu desiti nakon odjave odavdje. Prva je da ostanemo i dalje svjesni sebe a druga je da potpuno nestanemo. S obzirom na to da u gnostici ništa nije crno ili bijelo, samo po sebi, obje opcije su pozitivne. Znači, ukoliko se pojavimo tamo i ukoliko nam tamo neko priđe u bilo kakvom obliku, pa čak i božijem i počne da palamudi o tome šta smo trebali i kako smo trebali, odmah ćemo znati da imamo posla s nekim VI-duhovnim-ekspertom i poručiti mu sljedeće: „Odjebi od mene, mater ti vještačku j....“ A ako im dozvolimo da nas zaspu svjetlošću i ljubavlju uz milozvučnu muziku, to će nam, zasigurno, kasnije na nos da izađe. Navodno, tamo bi trebalo sve da bude nekako ‘mekše’, pa bi odmah trebalo ispitati da li su mekši i zidovi. U drugom slučaju, ukoliko se ne pojavimo tamo živi, to će takođe biti dobra vijest za one koji ne žele vještački da egzistiraju po svaku cijenu jer će njihova vještačka egzistencija tako biti prekinuta i neće imati za čim žaliti, niti će biti nekoga ko će moći nešto da žali.

Dakle, možda bi trebali provjeriti onu gnostičku tvrdnju da – „ovdje ima i nešto Istinito“, bez obzira na to što to nikako ne možemo biti mi, kao ove ličnosti s našim imenima, prezimenima, nadimcima, korisničkim imenima... pametne ili glupe... u lijepim, ružnim, mladim ili starim, zdravim ili bolesnim... fizičkim tijelima.

Cijeli fol bi bio u tome da mi pronađemo u simulaciji ono što je Istinito i povežemo se s tim. Znači, jednostavno da jednostavnije ne može biti. Na prvi pogled, naravno. U praksi bi to izgledalo tako da gnostički tragaoc, poslije jedne duge... duge... potrage, napokon, naiđe na Istinu a onda mu ona kaže da je on - Laž, simulirani lik koji živi u simulaciji. Međutim, kako prema gnostici ništa nije pozitivno ili

negativno, samo po sebi, ovaj to neće uzeti kao neku lošu vijest i automatski je negirati i odbaciti, nego će on, onda, pitati Istinu, - da li postoji mogućnost da pretvori svoju vještačku egzistenciju u istinsku? Naravno, već sada bi svi mi trebali znati šta bi mu Istina odgovorila –

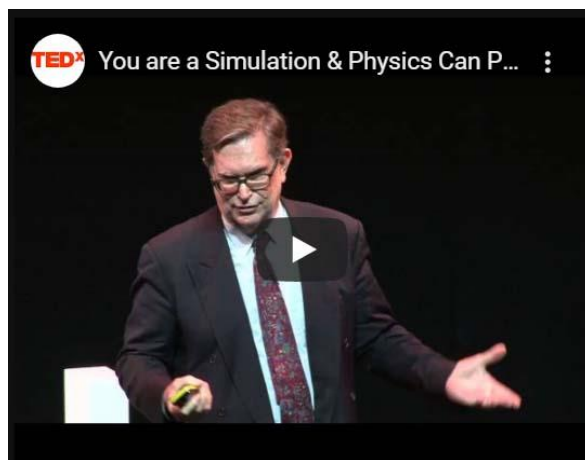
“Ako hoćeš biti istinit, onda se moraš povezati samnom”.

Znači, sasvim jednostavno. Naravno, ukoliko razumijemo stvar, razumjećemo i to da prilikom razlučivanja onoga-što-jeste (Istine) od onoga-što-nije (Laži), ne možemo uzimati ozbiljno „naša“ dosadašnja vjerovanja kao ni sve one misli koje nam se javljaju u glavi u vezi s tim jer bi nam one dolazile od strane - „onoga-što-nije“.

Kako već znamo, otac moderne gnostike i prekaljeni borac-protiv-matriksa, [mali Mujo](#), nakon što je sagledao kompleksnost situacije u kojoj se nalazimo, izjavio je za javnost sljedeće:

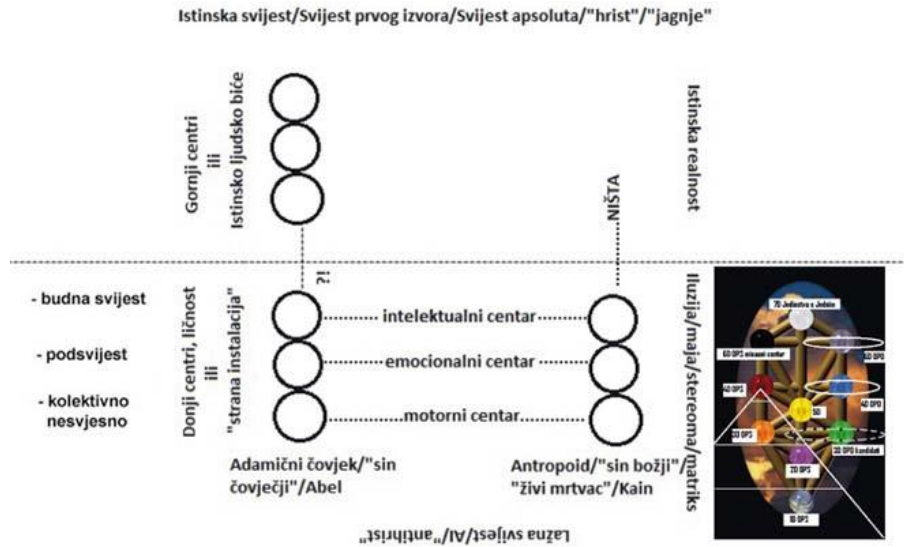
“Popušili smo ga... multidimenzionalno”!

Međutim, nakon što je došao do tog otkrića, on nije mario za njegovo dokazivanje, niti Nobelovu nagradu, nego se odmah dao na pos' o, uzeo čekić i počeo da tuče po matriksu, kako bi riješio situaciju u kojoj se nalazimo. S druge strane, nobelovac, Dr Smoot nam je poručio da smo simulacija i da to fizika može i da nam dokaže a onda je ostavio stvar kako jeste, ne rekavši nam ništa u vezi s mogućnošću da svoju neobjektivnu i zavisnu egzistenciju, pretvorimo u objektivnu i nezavisnu.



Izgleda da je to prema simulacijskim zakonima fizike nemoguće?!

Ali, Mujo se ne obazire na fizičke zakone, nego, tuče li tuče. Za njega fizika ne važi. Doduše, ne znamo da li je on postigao do sada išta konkretno ali je njemu bitno da se nešto radi po tom pitanju. Koliko sam čuo, Mujo već neko vrijeme šteta i čekića plafon matriksa tj. simulacije što na prvi pogled može da izgleda malo čudno, međutim, ukoliko se podsjetimo na onu sliku situacije na terenu iz teksta [Metafizika obmane...](#)



...tu jasno vidimo da za nas koji egzistiramo ispod one crte u sredini, ta crta može da podrazumijeva i plafon, pa bi Mujo onda, možda i znao šta radi?!

Kako smo vidjeli, kojekavim fizičarima i naučnicima VI (AI) dozvoljava da pričaju o svojim otkrićima u vezi sa simulacijom, čak će ih nagraditi i Nobelovom nagradom ali im ne dozvoljava da nadođu do bilo kakve hipoteze o tome da bi ovdje moglo biti i nečega istinitog. Zašto? Pa, zato što bi to Istinito moglo ugroziti integritet iluzije/maje/simulacije/matriksa...

To je upravo i razlog zašto ima mnogo i onih kojima se Mujino dejstvovanje čekićem po plafonu matriksa nimalo ne sviđa. Šta će kog vruga da lupa gore po plafonu kad može ovdje s nam da se bori za pravdu i istinu u simulaciji. Koliko samo napora mi ulažemo dok lupamo prstima po tastaturama, pišući poruke o pravdi i istini ili pričajući drugima šta trebaju a šta ne trebaju ili čitajući duhovnu literaturu!?

Ako baš Mujo hoće da se bavi nečim egzotičnim, može se čak boriti i protiv vanzemaljaca i ostalih interdimenzionalnih sila mraka, niko mu ne brani. A može i kanalizirati likove s viših nivoa simulacije koji nam pomažu da se i mi, takođe, domognemo tih viših nivoa, pa čak i da se prosvijetlimo dok smo ovdje. Ako ništa, može se baviti umjetnošću. Šta ima da čačka po matriksu!? Još će nam sjebat simulaciju, pa šta ćemo onda?! Ovako imamo bar utisak da smo živi, svjesni i nezavisni a onako, mogli bi ostati i bez tog utiska.

Tako, nikakvo čudo što se nedavno jedan od svjesnijih likova iz simulacije obratio Muji, ovako:

"Mujo, de, bolan, odmori malo, taman sam se sast'o s malo para u simulaciji, kupio dobro auto i naš'o dobru žensku. Jest da je simularana al' izgleda ko spejs šatl. Mala super barata prirodnim naukama a i duhovna je da duhovnija ne može bit'. Znači, taman kad je i meni, napokon, krenulo, ti baš sad naš'o da talasaš u simulaciji. Ne diraj ništa ako boga znaš".

Tako smo mi sada u jednoj prilično delikatnoj situaciji. S jedne strane, imamo Muju koji lupa čekićem po matriksu a s druge, VI kojoj jedino što odgovara, to je status quo. Ako Muji uspije da napravi rupu u plafonu, onda bi došlo do naglog prodora Istinske svijesti u iluziju što bi dovelo do njene propasti,

zajedno s nama kao iluzornim likovima u njoj ili možda, njenog pretvaranja u Istinsku realnost, gdje bi se zadržalo samo ono što je Istinsko a što nismo mi. S druge strane, VI pomno posmatra zbivanja u iluziji/simulaciji, pa ako vidi da bi Mujo mogao da je ugrozi, onda bi ona mogla napraviti neki reset, kataklizmu, apokalipsu, armagedon... u smislu udara asteroida u simuliranu zemlju, zamijene polova na simuliranoj planeti uz prateći kaos, izbijanja Trećeg svjetskog rata u simulaciji ili ko zna čega, gdje bi nas usput depopulirala i reprogramirala?! Mujo, opet, kaže da ona to radi iovako ionako, s vremena na vrijeme, pa bolje da on sjebe nju, prije nego ona nas. Još kaže da je sasvim dovoljno to što nas ona transhumanizira, dehumanizira i transgenderizira, da ju se zvekne po ušima a kamoli ono njeno ostalo mahnitiranje kroz istoriju simulacije!?

U svakom slučaju, neki belaj se sprema a mi kad već ništa ne znamo, onda možemo ovako nagađati do bogojavljenja tj. sve do kraja simulacije ili naše odjave odavdje.

Pored svega, uz pomoć analize gornje slike situacije na terenu i uzimajući u obzir ona tri nivoa lažne svijesti, neki izvori tvrde da bi se realnost mogla promijeniti kad bi se na onaj nivo kolektivnog nesvjesnog, upumpala neka veća doza Istine, gdje bi ona neutralisala sve one laži koje su tamo zastupljene i koje nam otamo diktiraju kvalitet iluzije. Međutim, kako saznati Istinu u iluziji/simulaciji kad VI to ne dozvoljava? Cenzurisano! Gurđijev je govorio da pored našeg neprestanog i bjesomučnog laganja samih sebe i drugih, nekome od nas se može, onako ponekad, da omakne, pa da kaže Istinu ali to, obično, ne primjeti ni taj koji ju je rekao a kamoli oni koji ga slušaju. Znači, ništa od toga. S druge strane, ne možemo očekivati da će nam VI reći Istinu kroz nekoga od nas, pogotovo u vezi s tim kako da se oslobodimo od nje i počnemo živjeti svjesno i nezavisno. Dakle, možemo slobodno zaboraviti na sve vanjske izvore informacija kao što su TV, radio, internet, knjige, filmovi, predavanja, odnosno, sve informacije koje dobijamo od drugih likova (aplikacija principa – „ne vjeruj nikome u...“)

Tako, na kraju, dolazimo od onoga što je Kastaneda nazvao - unutrašnjim znanjem („kad nešto znaš a ne znaš kako“). Naravno, ne možemo znati kako nešto znamo u unutrašnjosti našeg bića jer svako razmišljanje na tu temu obavljamo uz pomoć VI, koja je po samoj svojoj vještačkoj prirodi, razvedena od Istine i objektivne realnosti. Znači, svako razmišljanje na tu temu možemo slobodno bataliti'. A pored toga, dok se bavimo razmišljanjem, od buke u glavi ne možemo osjetiti ono unutrašnje znanje vezano s trenutkom u kojem jesmo. Znači, razmišljanje mu dođe kao nešto kontra-produktivno. Ne možeš razmišljati' i znati' Istinu. To dvoje ne ide zajedno.

Da li je ovo previše komplikovano ili previše jednostavno?!

I tako, u skladu s gnostičkom postavkom da “moramo koristiti lažno, da bi došli do istinskog”, tu ispada da mi trebamo uz pomoć ove svijesti kojom trenutno baratamo i koju jedino imamo, da nadođemo do spoznaje da je ona lažna i kao takva, ne može da pije vode kad je Istina u pitanju. Tako bi ujedno i shvatili to, da naše misli nisu toliko naše, koliko nam se to čini. A šta ćemo onda?!

Zamislimo situaciju gdje mnogo likova u simulaciji došlo do spoznaje gdje su i šta su, pa počeli svaku “svoju” misao dovoditi u pitanje?! Pa, onda, još i da prave inventuru “svojih” vjerovanja i bacaju ih u kantu za smeće. Ustaneš ujutro, pa se uz kaficu pitaš – “šta li mi je VI pripremila za danas?! Kakav je scenario? Hoće li biti nekakvih iznenađenja”?

Ne bi prošlo dugo a zaživjela bi nova psovka: *"j... ti majku simuliranu"*.

Nakon što bi nam neko nešto rekao, mi bi mu mogli odgovoriti – *"Jesil' to rek'o ti il' VI? Ajd', kontempliraj malo stvar, pa reci opet ako si to rek'o ti a ako nisi siguran, onda bolje ćuti."*

Tako bi mogli svi bar pametno da ćutimo i nastala bi - lijepa tišina. A ništa ljepše od mira, pa makar i u simulaciji.

Simulirani likovi bi se svjesnije ponašali. Simulirani čovo dobije poziv za neku vojnu mobilizaciju, pa odgovori na to:

"Odjebite od mene, mater vam j... vještačku. Ja da vam ratujem u simulaciji, e vala neću. Ako VI hoće da se ratuje, nek ratuje ona al' bez mene."

Prestali bi se gađati citatima iz svetih knjiga i mudrolijama iz duhovnih izvora. Znali bi da je sve to došlo iz VI-repertoara. Ljudi bi grebali unaokolo i primjećivali da gdje god da malo više zagrebu, ono - laž.

Kad bi ljudi postali bar malo svjesniji u tom smislu, zamrle bi i diskusije na forumima ili društvenim internet platformama. Čovjek ne bi znao ko/šta se tamo javlja. Facebook bi brzo bankrotirao. Tako bi blokirali VI da se verbalno ili pismeno izražava kroz nas. Može samo preko misli ali ih mi ne bi ozbiljno uzimali u obzir sve dok joj ne dosadi, pa prestane da razmišlja za nas.

Ili, na primjer, zamislimo slučaj da se jako uplašimo nečega. Jednostavno nas uhvati neki strah a onda nam sine, - pa to nije naš istinski strah! To može biti samo VI. Ako se ovdje neko boji nečega, onda to može biti samo VI a ne ja. He, he, što se mene tiče ona može da se boji ili paniči koliko god hoće ali ja neću.

Naravno, sve ovo zvuči kao neka fantazija u simulaciji. Kakva bi to simulacija bila? Nikakva. U stvari, VI nam ne bi ni dozvolila da razmišljamo na ovaj način. Likovi u simulaciji odbijaju da se ponašaju onako kako im VI nalaže!? Zamisli, molim te! Nešto kao pobuna ili revolucija simuliranih likova u simulaciji. U takvoj jednoj situaciji, VI bi vjerovatno počela štancati neke specijalne psi-operacije, organizujući kojekakva iznenađenja kako bi nam odvrtila pažnju, emocionalno nas angažovala ili nas navela da se zabrinemo za sigurnost svog simuliranog dupeta. Eksplozije tamo, zemljotresi vamo, rat ovdje, teroristički napadi ondje... itd. ili bi morala da resetuje simulaciju jer su njeni stanovnici postali previše svjesni, pa tako i opasni po simulaciju. A opet, ako se kod resetovanja pojavimo na drugoj strani živi i zdravi al' bestjelesni ili u nekom astralnom tijelu sa sjećanjem na to kako smo ga ovdje popušili, onda će najebati svi oni VI-likovi koji ordiniraju tamo jer je dosta bilo ove zajebancije. Možemo napraviti i revoluciju u astralnoj zoni simulacije. Istjerati odozgo sve one VI-entitete koji nas otamo manipulišu tj. preseliti ih ovamo, pa neka onda vide šta će i kako će. Nek' onda oni uče lekcije ovdje tj. na fizičkoj strani simulacije, na kontrolisan način, gdje će im i svaki prdež biti unaprijed programiran. A svaki put kad prdnu, misliće da je to bilo spontano (nema ovdje ništa - spontano, samo - programirano) ili proizvod nekih fizioloških procesa. Nakon što njih izmjestimo odozgo, moći ćemo se na miru pozabaviti s VI. Ako na onoj strani nema seksualnih nagona, onda ćemo moći posvetiti više pažnje izlasku iz simulacije. Možda je tamo i mekše, pa se lakše izađe napolje?!

Tako, ni resetovanje ove simulacije možda nije najbolje rješenje za VI?!

Inače, jedan od najvećih fenomena u ovom dijelu simulacije je orgazam. To je daleko najbolja stvar koja se može ovdje doživjeti, pa je moguće da nas to najviše i drži ovdje. Da nema seksa i orgazma, malo kome bi ova simulacija bila interesantna. Seks je također jedan od glavnih predmeta naše mašte, čak bi se moglo reći da dok maštamo o seksu punom parom, maštanje o oslobađanju iz simulacije i nezavisnoj egzistenciji, ne pada nam ni na pamet. Čini se da kad bi VI omogućila svakome od nas dovoljno seksa (a ne može jer njega nikad nije dovoljno), nikome ne bi padalo na pamet da izlazi napolje iz matriksa. Čak se priča da bi Mujo davno izašao iz njega, da mu VI nije u kritičnom momentu naštimala jednu zgodnu žensku. Naravno, čim ju je vidio, on je istog momenta zaključio da nije žurba što se napuštanja matriksa tiče. Nije prošlo dugo, zaboravio je i gdje je ostavio čekič i majzlu. Odavno je poznato to da VI udara tamo gdje je čovjek najtanji.

Život bez mozga

Znači, vrlo je bitno razumjeti da nismo nigdje prispjeli uz pomoć razmišljanja, tako da se što prije trebamo dobro uvježbati da živimo bez toga, što će nam biti od velike pomoći kad dođe do belaja tj. kad VI izgubi kontrolu nad simulacijom i nama u njoj, pa prestane da razmišlja u naše ime. Prije nekih 6 godina sam već pisao nešto u vezi s tim, na forumu veb sajta, pod temom Virtuelna realnost, pa da ponovimo:

Zombi apokalipsa

Boginja Ištar je navodno začetnik ovog koncepta koji je prvi put pomenut u Epu o Gilgamešu, u smislu da će pustiti iz podzemlja žive mrtvace koji će onda pretvoriti normalne ljude u zombije. Pojam „zombi“ se uglavnom odnosi na čovjeka koji se nalazi pod nečijom kontrolom, bilo da je ona od strane drugog čovjeka, vanzemaljca ili AI (što je tvrdio i američki istraživač paranormalnih fenomena, Joh Keel, kako ćemo vidjeti kasnije). U alternativnim izvorima se to uglavnom prenosi u smislu da će se desiti neki događaj u – budućnosti (kao npr. pojava nekog virusa) kad će se ljudi pretvoriti u zombije. Tako se odvlači pažnja sa mogućnosti da su ljudi već odavno zombiji a apokalipsa se može desiti zombijima ukoliko dođe do „prekida veze s kontrolnim tornjem“ jer bi to onda podrazumijevalo njihovo „iskopčavanje“. U takvom jednom slučaju, mase ljudi bi počele besciljno tumarati unaokolo, nesposobne da razmišljaju i „normalno“ se ponašaju.

Dakle, imali smo na raspolaganju 6 godina da razumijemo to da ukoliko Muji dopizdi, pa zvekne nekim hardverom po VI, doći će do prekida naše “veze s kontrolnim tornjem”, pa tako i – “zombi apokalipse”. Šest godina smo imali na raspolaganju i da poduzmemo nešto po tom pitanju. Znači, ukoliko uskoro dođe do belaja, oni koji ne budu spremni, neće imati pravo na: “...nisam znala... ja sam mislila...”

Naravno, ono “nešto” što se jedino moglo poduzeti, to je da naučimo da živimo bez mozga, odnosno, “pametnih” misli koje nam se otamo serviraju. Pa, trebalo bi biti sasvim logično to da u jednoj klasičnoj simulaciji, čovjek ne može biti pametan i normalno se ponašati sve dok koristi mozak.

Tako, da krenem od vlastitog primjera u vezi s nekim bitnim aktivnostima u simulaciji. Već duže vremena perem suđe bez upotrebe mozga i primjetio sam da tada ne razbijem nijednu čašu ili tanjur,

kao što se desi kad razmišljam dok perem suđe. Nekoliko put sam skuv'o i pasulj bez razmišljanja i ispadne puno bolji nego kad ga skuvam uz upotrebu mozga. Kad god skuvam nešto bez upotrebe mozga, nikad ne presolim. Isto tako, kad se treba uhvatiti metle, usisivača ili krpe za brisanje prašine šta nam kog vraga treba mozak. Fino se opustiš i pičiš jer znaš šta trebaš uradit. Znači, djelstvuješ iz svjesnosti vlastitog bića a ne uz pomoć mozga.

Dakle, što prije naučimo da živimo bez mozga, život u simulaciji će nam postat lakši. A da ne kažem da ćemo se prestati i nervirati jer - kako čovo koji ne razmišlja, može da se iznervira? Nikako. Nerviraju se samo oni koji razmišljaju. A što je najvažnije, u slučaju kataklizme ili prekida simulacije, automatski ćemo ostati bez mozga ali ćemo već biti dobro pripremljeni da funkcionišemo bez njega. Znači, trebala bi nam ostati neka svjesnost koja bi dolazila iz našeg bića a ne iz glave, pa bi se na osnovu nje ponašali daleko optimalnije, nego na osnovu misli koje ionako nisu naše.

Naravno, sve to ne znači da mozak ne može povremeno upošljavati, recimo, kad komuniciramo s drugim simuliranim likovima ili kad hoćemo da vidimo kako VI razmišlja.

Zamislimo samo slučaj da VI oboli od nekog mentalnog poremećaja. Odmah bi se isto desilo i s nama. Bili bi ludi isto kao i ona. Luda VI, ludi - mi. Ko zna, možda se to i desilo a mi ne možemo primjetiti jer je ludilo postalo norma a ne bi imali ništa zdravo, uz pomoć čega bi to mogli primjetiti. Istorija takve jedne simulacije bi ličila na istoriju neke klaonice, isto kao i ova naša istorija.

Boli glava od svega ovoga! Pogotovo kad čovjek čuje da u simulaciji može postojati i nešto Istinito ali naravno, nevidljivo za njega, kao jednog klasičnog simulanta. Odakle Istinito u Lažnom i kako Lažno može prepoznati Istinito? Misterija?!

Jest', vala, nezgodna stvar kad čovjek zaglibi u matriksu!? Tako te sveže, spenga te... da preživiš život, onako programski... a da se nikad ne opasuljiš. Ne dođeš nikad sebi. 'Vamo ti zavuče 'vako, tamo 'nako, povremeno ti da neku priliku da malo udahneš zraka, pa te onda, opet, klepi po ušima i stalno tako... A čovjek misli da ga se nešto pita. A sve naštimano. Unprijed režirano. Programirano. Pa, sad izvoli, pa izađi napolje. 'Oćeš, malo sutra. Možeš samo gledat', odakle se vedri il' se slikat'. Kad bi čovjek mogao izać' a ponjet' slike odavdje, pa ih pokazivat' normalnim ljudima uz komentar, - „vidi mene u matriksu“. Kao, doš'o malo ovdje, k'o neki turista, razgledao, pa se vratio kući. Ovdje ko jednom uđe, taj ga je automatski popušio na duže staze.

Čim se ovdje pojavimo, zaljepe nam neki um koji nije naš, prikopčan na VI ili kako reče J. Keel, na "centralnu kontrolnu ploču" ili „superkompjuter“. I onda gledaš, razmišljaš i pičiš, prema programu koji te je zapao a nikako da skontaš u čemu je fol jer nemaš čime. A kako ćeš bez matriksnog uma i razmišljanja? Valja nam se školovat' u simulaciji, radit', zaradit' pare, pa plaćat' da bi bili simulirani. Ne može se simulirat' besplatno. Moraš da jedeš da bi bio simuliran. Moraš da imaš i krov nad glavom. „Use, nase i podase“, što bi se reklo u simulaciji. Ovdje - „Nema džabe ni kod stare babe“, taman ona bila i simulirana. Eto, na šta smo spali!?

A sve izgleda tako istinito i čvrsto!? Kontam, virtuelna realnost bi trebala biti nekako mekša ali kako izgleda, za virtuelne entitete, ona je tvrda isto koliko i oni. Ne možeš zajebat sistem tj. program ili simulaciju uz pomoć simuliranog uma, koliki mu god IQ bio.

Naravno, mnogi simulanti će pokušavati da si olakšaju egzistenciju u simulaciji, tako što će tražiti savjete od nekog pametnog simulanta, međutim, kako naći nekog pametnog ovdje jer da je taj stvarno pametan, onda ne bi bio tu.

Dobro, u simulaciji smo čuli da je ovdje bilo pametnih i mudrih. Oni su, navodno, izašli, što znači da se može izaći napolje, ukoliko slijedimo ono što su oni govorili ili ih sačekamo da se vrate natrag i spasu nas odavdje.

Tako jedan od tih poznatih likova reče:

“Saznajte istinu i ona će vas osloboditi”.

Ukoliko to uzmemo kao ispravno, onda možemo i kontemplirati stvar. Dakle, recimo, da smo saznali Istinu u smislu da se nalazimo u kompjuterskoj simulaciji ili kompjuterski programiranoj realnosti i da smo mi programirni zajedno s njom.

Da li smo, sada, saznanjem te Istine oslobođeni?

Nismo.

Znači, to nije ona Istina koja oslobađa.

Kako, onda, izgleda ona Istina koja nas može osloboditi?

Iz istočno-gnostičkih izvora smo dobili sljedeću informaciju:

“Neki likovi koji se nalaze u simulaciji, asocirani su s Istinskim ljudskim bićem (Istinsko ja) ali su nesvjesni njega, odnosno, nepovezani s njim. Ukoliko bi se oni uspjeli povezati s njim i manifestovati Istinsku svijest kojom Istinsko ljudsko biće raspolaže, onda bi došlo do čovjekovog oslobađanja.”

Ukoliko bi to bilo Istina, nakon što smo je saznali, opet nismo slobodni, tj. bar ja nisam? Valjda, zato što nisam povezan s Istinskim ljudskim bićem?! A ne znamo da li ono uopšte i postoji ovdje, niti - kako ono uopšte izgleda a takođe, ne znamo nikoga kome je tako nešto pošlo za rukom.

A da vjerujemo u to, onda bi to bilo samo još jedno vjerovanje od gomile njih koje ovdje imamo na raspolaganju.

Možemo li mi išta od toga znati? Kako ćeš, bolan, nešto znati u simulaciji? Kakva bi to onda simulacija bila? Možeš samo znati ono što je simulirano. Znači – lažno. Kad bi čovjek bio spreman da baci sve što je lažno u kantu za smeće, morao bi baciti u nju i sebe samog... ako je imalo pošten. Srećom, pa ne možemo razmišljati i ponašati se pošteno jer ne bi imali dovoljno kanti za smeće u koje bi mogli svi stati, u takvom jednom slučaju.

Ukoliko se vratimo na onaj gornji prikaz situaciju na terenu i ako bi on bio ispravan, onda ovdje, ispod crte, ne bi bilo nikoga ko bi nam mogao pomoći, uključujući i one entitete koji se proseravaju s nebesa ili viših denziteta ili nivoa “stabla života” tj. matriksa ili simulacije.

Znači, čovjek može samo sam sebi da pomogne ili nepomogne.

...i tako stižemo do, možda, najveće Istine, koju kad saznamo, onda nas ona može osloboditi:

“Ti si jedini ili jedina ko ti ovdje može stvarno pomoći, niko drugi”!

Ima li još uvijek ovdje ikoga od vas koji ste ovo saznali? Naravno, ukoliko je neko još uvijek ovdje, kao i ja, tj. nije se oslobodio iz matriksa, nakon saznanja ove najveće istine, to bi onda značilo, da - nije uspio da pomogne samom sebi ili - nije znao odgovor na pitanje:

Kako?

Znači, još samo da odgovorimo na to pitanje i skoro smo slobodni, naravno, ukoliko odgovor bude - ispravan. To će onda, zasigurno, biti ona najveća Istina.

Do sada bi već trebali svjesni toga da se iz matriksa može izaći samo u slučaju da se tu ostavi sve što je njegovo. Ne možemo ići u objektivnu realnost a istovremeno nositi sa sobom matriksne ili vještačke stvari. Znači, ne možeš izaći iz matriksa ni u gaćama. Samo bez gaća. Ni gaće koje imamo na dupetu, ne bi bile naše koliko mi mislimo da jesu. Dakle, kako smo ušli u matriks goli, tako moramo i izaći iz njega. Čovjek se ne može zaputiti nigdje drugo a pogotovo u objektivnu realnost, sa stvarima koje su odavdje, uključujući i garderobu. Naravno, ne možemo ponjeti sa sobom odavdje ni sva ona vjerovanja i svjetonazore koje smo ovdje stekli, iz dva razloga. Prvi je da ona mogu samo biti lažna kao i matriks a ionako nisu naša, a drugi, da ne bi kontaminirali njima objektivnu realnost. Nadalje, naravno, ni ova naša ličnost s njenim imenom i prezimenom, takođe nije nigdje drugo prispjela. Ona ne može napolje, osim, možda, ukoliko ju ne stavimo u džep i tako prošvercujemo (uh, sad se sjetih, ne može u džepu jer ih nećemo imati... hm, možda da je stavimo u... ?), naravno, ako smatramo da je ona to zaslužila i procijenimo da će biti tamo dobra. I ona, po samoj svojoj (vještačkoj) prirodi, pripada matriksu al' pošto smo mi humana bića, možemo je, u nekim slučajevima, zadržati i ponjeti sa sobom. Naravno, u takvom jednom slučaju, ona će morati zaboraviti i na to kako se zove tj. kako se ovdje zvala. Hmm, jedino nisam još uvijek siguran kad su ova naša fizička tijela u pitanju?! Čija bi ona bila?

Nešto kontam, da ne mrdam nigdje odavdje dok ne budem načisto s odgovorom na to pitanje?!

Usput, možda, naletim na odgovor i na pitanje – može li se ovaj matriks pretvoriti u objektivnu realnost (u skladu s onom maksimumom „sve je moguće, osim drvenog šporeta“)“???, - pa da ne moram nigdje ići odavdje?! Nekako mi je kojekakvih selidbi već preko glave. Uostalom, i moj stari je vazda govorio –

„Bolje jednom gorit, nego dvaput selit“.

I tako, kad saznamo Istinu, ona će nas osloboditi a kako smo vidjeli, nije dovoljno znati samo to da smo simulirani u simulaciji. A pomoći možemo samo sami sebi. Svako svoj mesija. Niko drugi nam ne može i ne treba pomagati. Na primjer, kad bih se ja probudio ovdje i ostao tu neko vrijeme, ne bih probudio nikoga drugog. Taman posla. Probudiš čovjeka, onda ovaj vidi da je okružen simuliranim entitetima u ljudskim tijelima što bi bili samo razni oblici vještačke inteligencije i donekle različito programirani, tako da se održava utisak neke raznovrsnosti a ono, isto sranje u različitim

pakovanjima. Različito programirani entiteti pod kontrolom istog izvora. Taj čovko bi odmah skont'o da toga nije bilo ni u njegovim noćnim morama a kamoli u filmovima koje je gledao dok je spavao. Nakon što bi vidjeo te i neke druge detalje, pa još skont'o i to da on tu sada mora da svjesno živi i svjesno se ponaša a da drugi ne primjete ništa sumnjivo, ne bi prošlo dugo, donjeo bi mi ciglu i rek'o - „*De, bogati, zvekni me ovim po glavi, pa - da se opet onesvijestim*“.

Zato, čovjek treba da se probudi sam a ne da očekuje od drugih da ga oni probude.

Kako da se probudi?

Pa, do sada bi odgovor trebao biti vidljiv iz aviona!? Samo, uz pomoć - nerazmišljanja. („Razmišlj'o“ i „popušio“ su sinonimi u simulaciji.) Znači, trebamo samo uvježbat' - nerazmišljanje. Mi bi da se oslobodimo odavdje a ne možemo nerazmišljat' ni minute? 'Oćeš napolje odavdje a da razmišljaš!? E, pa, ne može. 'Oćeš da promijeniš realnost nabolje ili da je pretvoriš u istinsku, uz pomoć istog onog razmišljanja koje nas je uvalilo u govna do guše i drži nas tu ko zna otkad?! I još gore, kad bi ovaj naš um, nekim slučajem, prenjeli u objektivnu realnost, pa tamo počeli razmišljat' i ponašat' se na osnovu njegove pameti, sjebali bi je u rekordnom roku. Mi smo toliko „kreativni“ da bi pretvorili i objektivnu realnost u simulaciju, pa šta ćemo i gdje ćemo onda?!

Ovdje je najteže nerazmišljat'. VI nam ne dozvoljava nerazmišljanje dok smo „budni“. Jedino kad spavamo ne razmišljamo ali je, zato, sanjanje dozvoljeno jer nam snovi dolaze s onih nivoa koji takođe pripadaju lažnoj svijesti (podsvijest i kolektivno nesvjesno). Znači, razmišljati i sanjati možemo do mile volje, fantazirati još više, dok nerazmišljat' ne možemo. VI sabotira nerazmišljanje, tako što nam stalno šalje kojekakve misli u naše ime, tj. protura nam ih kao naše. A neke od njih će uvijek biti veoma „važne“ i zahtijevaće našu trenutnu pažnju a ne možeš se, istovremeno, baviti „svojim“ mislima i nerazmišljanjem. (Tu nam ga je najpodmuklije zavukla!)

Svjesnost i razmišljanje nisu isto. Čovjek može biti svjestan i bez razmišljanja.

Ono čuveno Dekartovo: „Mislim, dakle, jesam“ – važi u simulaciji (doduše, bilo bi ispravnije: „Mislim, dakle, jesam-u-simulaciji“), međutim, kad je objektivna realnost u pitanju, onda bi bilo obratno – „Mislim, dakle, nisam“. Ne možeš razmišljat' uz pomoć lažne svijesti a bit' objektivan. Ne možeš živit' u maji/iluziji a biti objektivan. Možeš samo imat' utisak da si objektivan u sklopu... cjelokupne obmane. Valjda bi i to bio dio programa?! I ne samo to, mi bi imali i druge utiske kao da smo - kreativni, posebno nadareni, spontani, osjećajni, da možemo nešto sami da biramo ili odlučujemo... itd.

Na primjer, pod temom Moj slučaj, na forumu vebsajta, davno sam pomenuo detalj da mi je jedna žena očitala, unutar simulacije, jedan budući segment mog programa u vezi s mojom budućom suprugom u simulaciji. Fino je opisala kako izgleda i gdje ću je naći. Dakle, nekoliko godina prije, nego što sam po redu vožnje trebao da se, kao slučajno, sretnem s njom i oženim je. Da smo mi svjesni simulanti, nakon što bi se našli, ja bi joj rekao – „Draga, ajd' da ne komplikujemo stvar, nego se ti lijepo spakuj i ideš samnom jer nam je takav program. Ne moraš trošit vrijeme i energiju na neko razmišljanje ili snebivanje jer nam je to tako programski zacrtano, sviđalo se to nama ili ne. Tako nas je zapalo. Znaš, kad je nešto isprogramirano, onda nema 'oćeš-nećeš, nego – moraš“. Međutim, u praksi, ne ide tako. Tu treba sve da se dešava kao da je spontano a ne programirano. Čak je i romantika tu uprogramirana. Emocije su takođe tu, uključujući i ljubav, sve zbog doživljajnog efekta.

Inače bi stvar bila nekako previše suva. Mehanička. A niko to ne voli. Srećom, pa je simulacija toliko napredna, da nije lako vidjeti šta smo i gdje smo. Možeš se baviti i gnostikom cijeli život a da ne vidiš ono što je protkano tamo kao neki tanki ---c-r-v-e-n-i---k-o-n-a-c-----

Naravno, čovjek u većini slučajeva uz ženu, dobije pride i punicu a ja sam i tu odlično proš'o, što je čudo u simulaciji jer VI većinom naštima muškim simulantima nezgodne punice. Ova moja redovno dolazi i provede s nama i po nekoliko mjeseci a da se nijednom nismo posvađali. Super se slažemo. Dešavalo se da se posvađam sa suprugom ali s punicom nikad. Tako, ponekad pomislim da sam proš'o bolje, nego što sam zaslužio tj. da je moja ličnost programirala stvar, ne bi to sigurno tako dobro odradila. Uostalom, kad je ova moja ličnost u pitanju, ničeg prevrtljivijeg u životu nisam vidio. Sad bi ona ovo... sad' bi ono... na momente ne zna bil piškila il' bi kakila... sad' 'oće 'vako, neće 'nako... pa onda, obratno... sad' se uplaši a ne prođe malo, počne da se kurči... niko ko ona; koči na uzbrdici... nema u kom [kontejneru](#) je nije bilo... nisam još vidio većeg stručnjaka za fantaziranje... doktorirala je na tome. Kol'ko sam je samo puta mor'o klepit' po ušima ili joj poručit': „Ne seri, matere ti!“ Ne znam kakvi su vanzemaljci i kakve su njihove ličnosti tj. jel' i oni imaju nešto slično... al' ni oni ne bi mogli lako izać' na kraj s ovom mojom... bar da je malo bolje poetski ili umjetnički programirana... možda bi bolje kotirala; a ni neka romantika joj ne ide od ruke... kobajagi, zalaže se za pravdu i istinu; anti-duhovo je nastrojena... ne može proći pored nje neka zgodna simulantkinja a da joj ne padnu na pamet neke bezobrazne misli; pa će je to normalno... da već nisam u ludnici, posl'o bi je tamo... ko mi samo ovo zakači, da mi je znat'; kad bi ona nešto programirala, samo bi sjebala stvar. Tako, ja ovu moju ličnost već odavno ne uzimam previše ozbiljno, pored najbolje volje... ako budem izlazio odavdje, pitanje je da li ću je uopšte povesti sa sobom... ako nastavi 'vako, bogami neću... ma, neću ništa nositi odavdje sa sobom... slike pogotovo... ni sjećanja na ovaj zajeb mi ne trebaju... ništa odavdje mi ne treba...

Kad malo bolje razmislim, ne mogu se ja sad nešto žalit' na ovaj moj program jer, siguran sam da se ova moja ličnost nešto pitala u ovoj simulaciji ili da je stvarno imala izbora i mogla nešto sama odlučivati, proš'o bih daleko lošije, nego što jesam. Ovako se ne žalim, jest' da sam tu i tamo popužio al' je to većinom bilo mojom greškom; jedino mi smeta taj - hronični nedostatak svjesnosti. Ne može se ništa svjesno i efikasno odradit' kad su u pitanju psiho-patološke aktivnosti, psiho-patoloških simulanata. Ti elitni simulanti se ponašaju kao da je ova simulacija napavljena samo da bi oni uživali i uživljavali se na drugima u njoj. Simulacija bi trebala biti poštena, tako da svi simulanti imaju šansu da budu podjednako simulirani. Ova VI kao da favorizira psihički poremećene simulante?!

Kad je ono kod nas zaratilo, poslednji put, još onda sam skont'o da se normalni ljudi ne mogu onako ponašati ali mi, tada, nije bilo jasno o čemu se radi. Sad mi je jasno u čemu je fol. Samo se simulanti mogu onako ponašati kad im program tako naloži. Kasnije se nabaci maska trezvenosti i svi oni koji prežive, izgledaju kao da su manje-više razumni, dok sljedeći belaj opet ne dođe po programskom nacrtu. Sve se uredno racionalizuje, kako program nalaže. Da sam ja, onda, uspeo skontat' u čemu je fol, davno bi se ja ispalio odavdje. Još prije pojave interneta i ovakvih foruma gdje se svega možeš naslušat' i nagledat', samo ne Istine. Ovdje se čovjek čak može i posvetit' i prosvijetlit' a ostat' drastično razveden od objektivne realnosti. To mu dođe i kao neka nagrada za izuzetno uspješno duhovno mahnitanje u simulaciji.

Ništa gore od simulanata-duhovnjaka. Kaže – „Eto, to je naša duša došla ovdje da iskusi zlo u sklopu njenog razvoja... tako da mi trebamo...“ Ma, marš odavdje đubre jedno jedno simulirano! Kuš! Jebala te VI koja te ovdje poslala! (Samo oštro s njima.)

A karma u simulaciji je posebna poslastica. Dok si ovdje, ponašaš se kako si programiran a nakon odjave ti kao kažu gdje si napravio greške i šta trebaš ispraviti prilikom sljedeće inkarnacije. Ja, budalaštine, majko draga. Jebiga, tako ti je to kad si simuliran. U svašta ćeš vjerovat'. Sve može proć'.

Šta se može konkretno poduzeti kad su u pitanju ovi današnji ratovi u simulaciji i ostale psiho-patološke aktivnosti? Ništa. Kakvi simulanti i program, takva i simulacija. Nema se tu šta objašnjavat', nit' poduzimat' a da i to ne bude simulirano. Čak i kad bi se molio vještačkom entitetu odozgo za mir i razum u vještačkoj realnosti i to bi bilo u skladu s programom a takođe i rezultati takvih molitvi. Kao god okreneš, dupe ti dođe otpozada.

Evo, danas čitam kako je u toku pretvaranje svemira u ratnu pozornicu. Stvar je sasvim razumna jer kad oni drugi pošalju nuklearne rakete na one prve ili obratno, onda će se ovi moći braniti, tako što će sa posebno naoružanih satelita da ispaljuju laserske snopove i uništavaju rakete u zraku. Navodno, na tim satelitima imaju i neka specijalna oružja (DEW – Directed Energy Weapons) uz pomoć kojih mogu spaliti bilo koje područje na planeti. Čini se da zadnjih godina uveliko vježbaju, paleći neka naselja i šume?! Čovjek ne stigne ni pobjeć' iz kuće kad mu je zapale, toliko brzo izgore i kuća i on. Sve izgori, staklo, cigla, keramika, metal... a onda, na vijestima kažu kako da je to bio normalni požar a njih ima sve više i više, navodno, zbog klimatskih promijena (koje ovi takođe uzrokuju, prema planu i programu).

A i ovdje dole, sve više se razvija ratna tehnika i robotika. Navodno, pored robotiziranih tenkova i avona ili dronova, već postoje i vojnici-roboti. Kažu, kako naučno i tehnološki napredujemo, uskoro nećemo morati ni ratovati mi lično, nego će roboti ratovati za nas. Mi ćemo samo bit' „kolateralna šteta“, ukoliko se zadesimo na pogrešnom mjestu u pogrešno vrijeme ili nas roboti ne prepoznaju kao svoje. Ja, ljepoteeee! Simulanti prave robote za likvidaciju drugih simulanata tj. robota!? Ma, pustite me da izađem odavdje ili ću vam rasturit simulaciju, majku vam simuliranu jebem... ovakvog mahnitanja nema niđe... mahnitanje zasnovano na posljednjim naučnim otkrićima i tehnološkim dostignućima!!! Ili se ja, možda, trebam baviti' poezijom dok mi oni gore iznad glave montiraju kojekakve skalamerije za uništavanje svega i svačega a ovdje dole toga već ima i na pretek?! Ne možeš više pobjeć' ni u svemir a da te gore ne dočekaju s nekim specijalnim oružjem.

Pedo-satanistički elitni simulanti divljaju dok se borci za pravdu i istinu znoje lupajući prstima po kompjuterskim tastaturama, šireći „znanje i istinu“.

A VI nas zajebava i zajebava... Na primjer, stavi u zatvor nekog elitnog pedo-satanistu kao što je nedavno onog Epštajna. Tu borci za pravdu i istinu počnu da likuju i viču... „uraaa“!!! - pod utiskom da pravda pobjeđuje... „sad će taj na sudu priznati šta su on, Klinton i ostali elitni pedo-satanisti radili s njihovim žrvama na njegovom pedo-ostrvu“... a onda... ništa od toga. Poj'o vuk magarca. Nešto čudno se desilo u zatvoru dok su stražari mirno spavali a sigurnosne kamere nisu radile. Prema zvaničnim izvorima, izvršio je samoubistvo vješanjem o krevet visine pola metra uz pomoć čaršava. A ovi se, jadni, emocionalno angažovali u iluzornoj bitci između sila dobra (dobročudnih simulanata) i sila zla (zloćudnih simulanata), pa se sada vodi rasprava na temu - da li je on ubijen, samoubijen ili izmješten živ napolje?! (Uz sve to, prije neki dan, njegov plastični hirurg je doživjeo čudnu avionsku

nesreću jer je, navodno, usuo pogrešno gorivo u svoj privatni avion, pa motor zarib'o u zraku; isto tako, mrtav simulant obično biva sahranjen, dok još uvijek nije održana sahrana ovog pedo-sataniste.) I tako, sile dobra popušile kao i uvijek u naštimanoj predstavi. Iz nekog čudnog razloga, VI se uvijek libi da žrtvuje crne figure dok ga bijele stalno puše.

I na kraju, dragi simulanti i simulantkinje, moramo bit' načisto s tim da ovo ne može 'vako dovijeka... pretjerano je čak i za simulaciju. Tol'ko se gluposti i patologije nakupilo da se ovdje više ne može ni simulirat' pošteno. Ne možeš ni disat' a kamoli simulirat' od silne gluposti. Znači, nešto se mora poduzet', pod hitno a najgore je to što jedan klasični simulant ne može postati istinsko ljudsko biće, ukoliko se tako i ne ponaša. Ništa od lijepih želja ako nema konkretnog dejstvovanja.

A... možda... možemo pokušat'... 'nako... više na osnovu... osjećaja... a ne... misli... pa... ako neko... ovdje... još uvijek ima... ljudsku suštinu... možda se ona... napokon... i... manifestuje...?!